

Sygn. akt VW 4719/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Daria Wojciechowska

Protokolant: Paulina Suchenek

Przy udziale oskarżyciela publicznego E. K. (...)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 marca 2016 r.

sprawy M. K. (1) s. W. i A. z domu N. ur. (...) w W.

obwinionego o to że:

W dniu 10 lipca 2015 r. około godz. 23:50 w W. na terenie (...) im. C. naruszył zasady przewidziane w § 20 Uchwały Rady M. S. W. Nr (...) w ten sposób, że kierując samochodem taksówką marki K. (...)’eed nr rej. (...) podczas kontroli drogowej nie posiadał przy sobie wymaganego dokumentu - identyfikatora taxi osobowe

tj. za wykroczenie z art. 54 Kodeksu Wykroczeń (Dz. U. z dnia 20 maja 1971 r.; tekst jednolity z dnia 16 marca 2010 r.: Dz. U. Nr 46, poz. 275; ze zm.) w zw. z § 20 Uchwały Rada Miasta Stołecznego W. Nr (...) w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek osobowych

orzeka

I. Obwinionego M. K. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 54 kw skazuje go i wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

II. Zwalnia obwinionego z obowiązku uiszczenia opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych przejmując je na Skarb Państwa.

Sygn. akt V W 4719/15

UZASADNIENIE

M. K. (1) został obwiniony o to, że w dniu 10 lipca 2015 r. około godz. 23:50 w W. na terenie (...) im. C. naruszył zasady przewidziane w § 20 Uchwały Rady M. S. W. Nr (...) w ten sposób, że kierując samochodem taksówką marki K. (...)’eed nr rej. (...) podczas kontroli drogowej nie posiadał przy sobie wymaganego dokumentu - identyfikatora taxi osobowe tj. za wykroczenie z art. 54 Kodeksu Wykroczeń (Dz. U. z dnia 20 maja 1971 r.; tekst jednolity z dnia 16 marca 2010 r.: Dz. U. Nr 46, poz. 275; ze zm.) w zw. z § 20 Uchwały Rada Miasta Stołecznego W. Nr (...) w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek osobowych.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lipca 2015 r. patrol Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji w składzie post. M. K. (2), st. asp. M. C. oraz st. sierż. I. K., zatrzymał do kontroli samochód marki K. (...)’eed o nr rej. (...). Pojazd ten oznaczony

był znakami korporacji taksówkarskiej E.. Oznaczenia zgodne były z wymogami określonymi w uchwale Rady m.st. W. nr (...) w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek.

W pojeździe znajdowali się kierowca M. K. (1) oraz pasażerka, której danych osobowych nie ustalono. Na wezwanie funkcjonariuszy policji, kierujący pojazdem przedstawił dokumenty potwierdzające jego kwalifikacje i uprawnienia w zakresie wykonywania przewozu osób. W toku czynności kontrolnych wykazano, że M. K. (1) nie posiada przy sobie indywidualnego identyfikatora kierowcy taksówki, którego posiadanie jest wymagane w przypadku wykonywania usług taksówkarskich. Kierujący samochodem w pierwszej kolejności oświadczył, iż jego imienny identyfikator znajduje się w chwili obecnej w domu. Po weryfikacji prawdziwości tego twierdzenia w systemie informatycznym okazało się, iż M. K. (1) dopiero niedawno odbył kurs kierowcy taksówki i na dzień 10 lipca 2015 nie został mu jeszcze wydany spersonalizowany identyfikator. Na M. K. (1) został nałożony mandat karny w wysokości 300 zł, którego mężczyzna nie przyjął. Kwestionował on wysokość mandatu, powołując się na swoje doświadczenie wynikające z pracy w branży przewozów osobowych. Przywołał on również swoją trudną sytuację życiową oraz finansową wynikającą z ciężkiej choroby jego żony. Funkcjonariusze policji skierowali wniosek o ukaranie do sądu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego M. K. (1) /sprzeciw od wyroku nakazowego k. 23-25, protokół rozprawy z dnia 16 marca 2016 k. 57-58/, zeznania świadka M. K. (2) /protokół przesłuchania świadka k.5-6, protokół rozprawy z dnia 16 marca 2016 k. 58-59/, notatki urzędowej /k.1/, informacji o wykroczeniach /k.10-11/, dokumentacji złożonej przez obwinionego wraz z sprzeciwem oraz na rozprawie w dniu 16 marca 2016 r. /k. 26-43, 47-49 oraz 55-56/.

Obwiniony M. K. (1) w swoich wyjaśnieniach potwierdził, iż w dniu 10 lipca 2015 r. nie posiadał identyfikatora kierowcy taksówki. Oświadczył on jednocześnie, iż w tym momencie nie świadczył żadnej usługi, a jedynie dokonywał przewozu osoby schorowanej, która poprosiła go o podwiezienie do terminala autobusowego. Obwiniony wskazał również, że nie wiedział czy brak wymaganego dokumentu wynikał z braku wiedzy o obowiązku jego posiadania czy było to zwykłe przeoczenie. Relacjonując wydarzenia z dnia kontroli, zaznaczył on także, że nie przyjął mandatu karnego z powodu niewspółmierności kary do wagi naruszonego przez niego przepisu. Jak wynika z relacji obwinionego, początkowo został na niego nałożony mandat w wysokości 500 zł, a po opisaniu przez M. K. (1) swojej obecnej sytuacji życiowej kwota ta została zmniejszona do 300 zł. Również mandatu w takiej kwocie obwiniony nie przyjął, sugerując, iż zastosowanie wobec niego pouczenia byłoby wystarczające. Obwiniony wyjaśnił również, że w chwili przeprowadzenia interwencji był on po odbyciu egzaminów uprawniających go do wykonywania działalności polegającej na świadczeniu usług z zakresu przewozów osobowych. M. K. (1) potwierdził również fakt oklejenia samochodu oznaczeniami korporacji taksówkarskiej E. oraz to, że w dniu 10 lipca 2015 r. na dachu jego pojazdu przymocowany był na stałe baner z napisem taxi. /protokół rozprawy z dnia 16 marca 2016 k. 57-58/

Ponadto obwiniony w sprzeciwie od wyroku nakazowego, jak również na samej rozprawie w sposób szczegółowy opisał swoje obecne problemy natury życiowo-finansowej. Przedłożył on min. dokumentację potwierdzającą ciężką chorobę jego żony, jak również orzeczenia sądowe w przedmiocie zasądzenia eksmisji z zajmowanego przez niego i jego rodziny mieszkania. Dodatkowo obwiniony podkreślił, iż posiada duże zadłużenia zarówno w Urzędzie Skarbowym, jak również w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych /sprzeciw od wyroku nakazowego k. 23-25, dokumentacja złożona przez obwinionego k. 26-43, 47-49 oraz 55-56/.

M. K. (1) ma 57 lat. Obecnie wykonuje on zawód taksówkarza i osiąga miesięczne dochody na poziomie 1500 zł. Obecnie na jego utrzymaniu znajduje się ciężko chora żona. Nie był karany. Nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /protokół rozprawy z dnia 16 marca 2016 r. k. 57/

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę M. K. w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż stan faktyczny ustalony na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów – zarówno osobowych, jak i uzyskanych w wyniku czynności procesowych innych niż przesłuchanie obwinionego i świadków, był w zasadzie bezsporny. Wszystkie zebrane w sprawie dowody, w zakresie istotnym dla odpowiedzialności obwinionego, są względem siebie spójne, korelują ze sobą i brak jest w nich wzajemnych sprzeczności.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego jedynie w części, w jakiej relacjonował on przebieg kontroli policyjnej z dnia 10 lipca 2016 r. Opisanie przez niego następujących po sobie czynności koresponduje z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Sąd uznał natomiast za niewiarygodne wyjaśnienia dotyczące wiedzy obwinionego na temat obowiązku posiadania przez niego identyfikatora kierowcy taksówki. Należy wskazać, iż obwiniony w okresie poprzedzającym kontrolę z dnia 10 lipca 2015 r. przygotowywał się do egzaminu, którego wynik pozytywny uprawnia daną osobę do świadczenia usług taksówkarskich. W ocenie Sądu doskonale wiedział on jakie są jego obowiązki jako kierowcy taksówki oraz jakie dokumenty jest zobowiązany posiadać, a składane przez niego wyjaśnienia należy uznać za przyjętą linię obrony mającą na celu umniejszenie stopnia jego winy. Również wyjaśnienia obwinionego w przedmiocie bezpłatnego charakteru przewozu należy traktować jako próbę wskazania, iż w momencie kontroli nie był on taksówkarzem i w związku z tym nie obowiązywały go regulacje dotyczące dokumentów które musi posiadać w samochodzie osoba wykonująca zawód taksówkarza. Wskazać należy jednak, iż pewne okoliczności interwencji jednoznacznie wskazują, że w dniu kontroli obwiniony wykonywał odpłatny przewóz osób lub mógł zostać za taką osobę postrzegany. Po pierwsze znajdował się on w niedalekim sąsiedztwie lotniska, gdzie zapotrzebowanie na usługi taksówkarskie jest bardzo wysokie. Po drugie w pierwszej fazie kontroli przeprowadzonej przez funkcjonariuszy policji, M. K. (1) twierdził, że jego identyfikator kierowcy taksówki został omyłkowo pozostawiony w domu a on sam ma uprawnienia do świadczenia tego typu usług. Dopiero negatywna weryfikacja twierdzenia obwinionego dotyczącego posiadania przez niego identyfikatora spowodowała zmianę przyjętej przez niego taktyki. W ocenie Sądu M. K. (1) zaczął kwestionować odpłatność świadczonej przez niego usługi dopiero w momencie ujawnienia, iż nie posiada on na chwilę kontroli wymaganych uprawnień do prowadzenia działalności taksówkarskiej. Dodatkowo obwiniony poruszał się pojazdem oznaczonym znakami korporacji taksówkarskiej, co również sugeruje zarówno potencjalnym klientom jaki rodzaj działalności usług świadczony jest przez kierowcę pojazdu.

Wyjaśnienia obwinionego dotyczące jego sytuacji życiowo-finansowej należy uznać za w pełni wiarygodne. Również dokumenty przedstawione przez obwinionego należy uznać za autentyczne oraz potwierdzające twierdzenia obwinionego.

Zeznania świadka M. K. (2) złożone zarówno w toku postępowania wyjaśniającego jak również przed Sądem na rozprawie Sąd uznał za wiarygodne w całości, albowiem są one spójne i w sposób logiczny przedstawiają przebieg kontroli pojazdu obwinionego w dniu 10 lipca 2015 r. Należy zaznaczyć, iż jest to osoba obca dla obwinionego i Sąd nie dostrzegł żadnych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na prawdziwość złożonych przez nią zeznań /protokół przesłuchania świadka k.5-6, protokół z rozprawy z dnia 16 marca 2016 r. k. 58-59/.

Oceniając pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd dał wiarę zgromadzonym i zaliczonym w poczet dowodów dokumentom w postaci: notatek urzędowej /k. 1/ oraz informacji o wykroczeniach /k. 10-11/. W ocenie Sądu powyższe dowody pozaosobowe ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

M. K. (1) został obwiniony o to, że w dniu 10 lipca 2015 r. około godz. 23:50 w W. na terenie (...) im. C. naruszył zasady przewidziane w § 20 Uchwały Rady M. S. W. Nr (...) w ten sposób, że kierując samochodem taksówką marki K. (...)'eed nr rej. (...) podczas kontroli drogowej nie posiadał przy sobie wymaganego dokumentu - identyfikatora taxi osobowe tj. za wykroczenie z art. 54 Kodeksu Wykroczeń (Dz. U. z dnia 20 maja 1971 r.; tekst jednolity z dnia 16 marca 2010

r.: Dz. U. Nr 46, poz. 275; ze zm.) w zw. z § 20 Uchwały Rada Miasta Stołecznego W. Nr (...) w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek osobowych.

Przepis art. 54 ma na celu ochronę porządku i spokoju publicznego w zakresie nienaruszania przepisów porządkowych dotyczących zachowania się w miejscach publicznych. Wykroczenia tego dopuszcza się osoba, która swoim zachowaniem wykracza poza porządek prawny ustalony przez odpowiednie akty prawa miejscowego w zakresie w jakim regulują one kwestie związane z porządkiem publicznym obowiązującym w danej jednostce samorządu terytorialnego.

W przedmiotowej sprawie normą tą jest § 20 Uchwały Rada Miasta Stołecznego W. Nr (...) w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek osobowych. Przepis ten zobowiązuje wykonujących przewozy na podstawie licencji udzielonych przez Prezydenta m. st. W., do stosowania odpowiednich oznaczeń określonych w uchwale nr LXXXV/2184/2014 Rady miasta stołecznego W. z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek. Na mocy § 7 załącznika do tej uchwały jednym z takich oznaczeń jest identyfikator kierowcy taksówki, który powinien być umieszczony wewnątrz pojazdu, na desce rozdzielczej - w miejscu widocznym dla pasażera.

Z okoliczności niniejszej sprawy jasno wynika, iż obwiniony w dniu przeprowadzenia kontroli nie posiadał w/w dokumentu, co stanowi naruszenie przepisów Uchwały miasta stołecznego W. Nr (...) i na mocy art. 54 kw stanowi wykroczenie. W ocenie Sądu właściwe i jednolite oznakowanie taksówek ma istotny wpływ na porządek publiczny albowiem w dużym stopniu zapobiega to prowadzeniu działalności przez oszustów nie posiadających odpowiednich uprawnień i w związku z tym świadczących usługi o wątpliwej jakości lub w zdecydowanie zawyżonej cenie. Osoba korzystająca z usług taksówkarskich, powinna mieć pewność co do kwalifikacji kierowcy i w związku z tym kwestia dbania o właściwe oznaczenie taksówek jest kwestią niezwykle istotną z perspektywy dbania o zachowanie porządku publicznego.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 200 złotych. Zdaniem Sądu wymierzona kara jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionego, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary, tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznego jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania. Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani – tym bardziej odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. Wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie zachowanie obwinionego w ocenie Sądu miało znamiona zachowania umyślnego podjętego z pełną świadomością grożącej kary wynikającej z art. 54 kw. M. K. (1) w toku przeprowadzonej w dniu 10 lipca 2015 r. kontroli drogowej przekonał funkcjonariuszy policji, iż wymagany dokument posiada w domu, jednocześnie zdając sobie sprawę, że jest to nieprawda. Dopiero stwierdzenie nieprawdziwości twierdzenia obwinionego spowodowało zmianę w jego stosunku do niniejszej sprawy.

Dodatkowo faktem, który Sąd miał na uwadze przy określaniu wymiaru kary jest rozbudowana karta wykroczeń drogowych, które obwiniony popełnił na przestrzeni ostatnich 10 lat. W ocenie Sądu permanentny brak poszanowania dla reguł mających służyć zachowaniu porządku publicznego należy określać jednoznacznie negatywnie i uwzględnić ujawnione okoliczności przy określaniu rozmiaru kary.

Sąd wziął również pod uwagę trudne położenie życiowe obwinionego oraz jego kłopoty finansowe, jednak w ocenie Sądu kara nagany w przedmiotowej sprawie byłaby niewystraszająca, natomiast grzywna w kwocie 200 zł stanowi dolegliwość finansową odpowiednią do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpow, stwierdzając, iż ich uiszczenie przez obwinionego wiązałoby się ze zbyt dużą uciążliwością dla niego i jego rodziny.